

БОРБА®

9 септември 1944 година!

Най-черната дата в новата история на България!

Преди 64 години, в края на Втората световна война съветските войски, окупираха България. Възползвайки се от това, българските комунисти заграбиха властта и започна кървавата разправа с българите, недолюбващи комунизма.

На снимката: Второто правителство, съставено от проф. Богдан Филов (12 април 1942 – 24 септември 1943 г.), полага клетва пред XXV Обикновено народно събрание. Отляво надясно: Хр. Калфов – председател на Народното събрание, Богдан Филов – министър-председател, П. Габровски – министър на вътрешните работи, проф. Б. Йоцов – министър на просветата, Д. Божилов – министър на финансите, К. Партов – министър на правосъдието, ген. Н. Михов – министър на войната, Н. Захариев – министър на търговията, Хр. Петров – министър на земеделието, Д. Василев – министър на благоустройството. В. Рагославов – министър на железниците, Д. Пешев – зам.-председател на Народното събрание, Ст. Мошанов – зам.-председател на Народното събрание.

Всички те бяха осъдени на смърт от т.нар. комунистически народен съд и екзекутирани заедно с елита на българската политическа и интелектуална мисъл – регенти, министри от други кабинети (Божилов, Багрянов, Муравиев) и народни представители от XXIV и XXV народно събрание, общо 104 души, екзекутирани на 1 февруари 1945 г. **Само затова, че преди всичко обичаха България и работеха за нейното благополучие и независимост. С поклон да си спомним за тях!**

От 1 януари 2008 г. България е член на Европейския съюз. С приобщаването си към него тя показва твърдата си решимост да бъде неразделна част от Обединена Европа, от нейния човешки, интелектуален, икономически и военен потенциал.

Да се надяваме, че членството ни ще съдейства България, с още по-голяма решимост, да отстоява националната независимост, териториалната цялост и държавния суверенитет на хилядолетната българска държава, съобразени с изискванията на общата европейска конституция.

Бетовеновата “Ода на радостта” стана химн на Европейския съюз. Случайно ли бе това, или дълбоко обмислено, вярно, правилно оценено решение. Бих казала, чудесно решение на професионалисти, знаещи и можещи най-компетентно да решават проблемите, познаващи миналото, прозрели ясно бъдното.

Една мелодия измъчва Лудвиг ван Бетовен още в боя, в жестоката война, унищожаваща човека. “Проклетата война!”, си казва той. “Войната. Гаубиците свиреха. Улучен човек закрепва от болка. Навън по улиците се гърчеха човешки тела. Залп!...” В този момент на човешки аг идва от душата му мелодията: “Радост, ти дете от рая.” На хората им трябва радост, те я заслужават, а не смърт, болка. И се ражда богдра, радостна песен, която да атакува проклетата война. “А сега ще работя от радост за радостта”, тази мисъл го вдъхновява. Музиката е родена от мъката му. Тя е музика за мира и радостта. Защото радостта трябва да бъде за всички.

Шилеровата любима песен “Ода на радостта” го вдъхновява, тя е в основата на творбата му.

Дали истинската радост е за всички, както е желал Бетовен? Дали и у нас днес има радост? Каква е тя? На какво и как се радват някои? “С радостта да обявим война на войната, на жестокостта, човешката болка и страдание.” Това е желал Бетовен. За радост истинска, дълбоко човешка радост за всички.

Елена Вачева,
Хасково

*Радост, ти дете от рая,
ти божествен ясен плам!
Ний пристъпяме с омая,
о, богиньо, в твоя храм.
Твоите радости спояват
туй, що светски нрав дели,
и братя всички люде стават,
щом с крила повееш ти!
Тоз, що своя назовал би
тук една душа макар,
който не – с тиха жалба
да напусне тоз олтар!*

На 7 май 1824 г. на концерт в кралския императорски театър творбата е изпълнена за пръв път. Солата изпълняват видните певци Унгер, Зонтаг, Хайцингер и Зайпелт. “Целият народ е поразен, смаян от величието и значимостта на вашата творба”, пише Шиндлер. Като композитор Бетовен ще владее света, защото никога не е в състояние да спре тържеството на човечеството, за което той се бори. Одата е лебедовата му песен, която затвори устата на онези, които го хулеха, оплюваха, доставяйки му болка и мъка. И тя завладя света. Шуберт застава до леглото на починалия на 26 март композитор, този велик човек той почиташе като най-велик между великите.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 57, брой 4

Книжка сто седемдесетъ и осма

Августъ 2008

*Д-р инж. Сергей Добрев,
историк, политолог*

Тихата “дипломация” или перестройката

Ако се заровим строго аналитично в много-страдалната история на Русия в периода след кървавия Сталински диктат и потърсим корените на съвременната “перестройка” (злостливо наричана в някои източни политически кръгове “горбачовизъм”), неминуемо ще ги намерим в ранния им стадий на развитие в епохата на “царуването” на Папа Льона – галено назовавания генсекретар на КПСС др. Леонид Илич (Илин) Брежнев!

Не бива да се подценява, че всъщност руската перестройка положи началото на голямата глобализация, обхванала вече повече от три четвърти от населението на света!

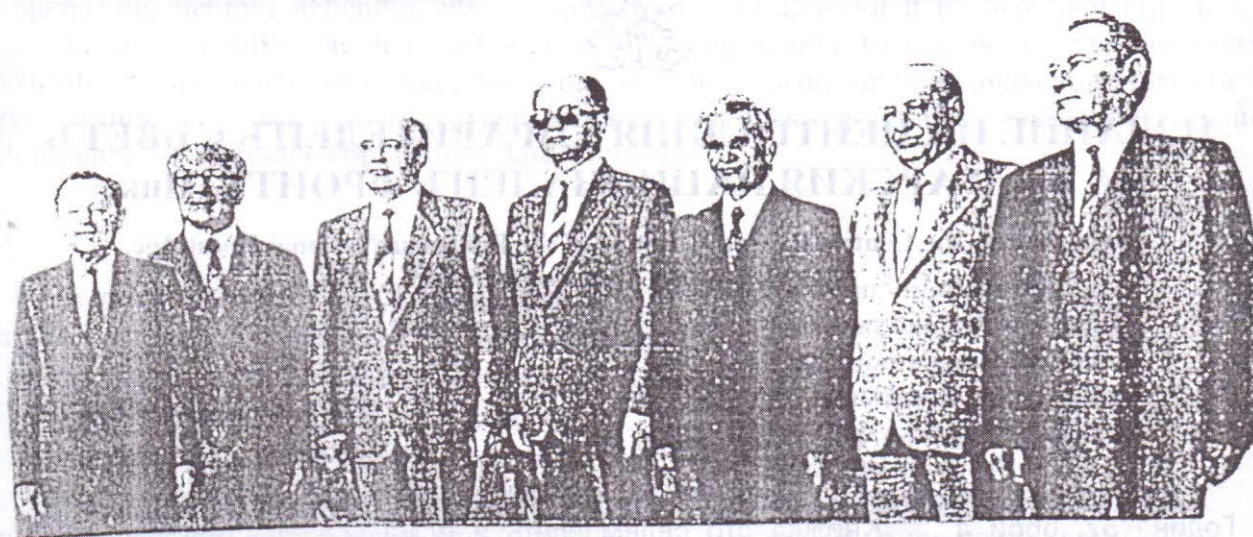
Като държавник и политик, притежаващ несъмнен силен и далновиден, родов и вътрешен потенциал, Леонид Брежнев в 18-годишното си “царуване” не живя с илюзията за пълната световна победа на “комунистическия строй” и най-малко – за доминация на “великия Съветски съюз” на световната арена. Правейки всичко възможно за запазването на сравнителен политико-социален мир в огромната разнолика “соцкомунистическа” империя и нейните военни колонии, Папа Льоня успя много тихо и дипломатично (“по тихутко”) да вгради в огромния съветски закостенял партиен елит малко по-еластично, прагматично и по-свободно мислене,

доближаващо се до мисленето на американския държавен и политико-икономически елит.

Точно това новаторско мислене “ала Брежнев” сложи малко или много началото на “перестройката” през 80-те и 90-те години на миналия ХХ век и спаси Съветския съюз от пълно разпадане и унищожаване, а Русия – от убийствена и фатална световна пълна изолация!

С отлично разработен политико-дипломатически сценарий на колкото се може по-тихо и безболезнено преустройство на съветската колониална система, залегнал в глобалната програма, на върха на американската политическа вълна е издигнат енергичен, смел и амбициозен именит артист от Холивуд – Роналд Рейгън – американският президент, преживял най-много заговори и атентати!

За “вице” могъщата сила определя знаменития майстор на тихата дипломация, бившия главен координатор между голямата външна американска политика и новото върховно ръководство на Китайската комунистическа партия, бившия “най-еластичен” директор на ЦРУ, доктора по политическо право Джордж Буш. Инструкцията е ясна и без никакви възражения:

Последна среща на комунистическите лидери от Блока. Вяршава, 1988 г.

подчертано видима негативна позиция спрямо Съветския съюз.

След запълващия временно съветското политическо пространство Константин Черненко и злополучния "реставратор" генерал Юрий Андропов на голямата кремълска върховна политическа аудитория се появи възпитаникът на правния факултет на Московския държавен университет и докторът по селскостопански науки Михаил Горбачов – системно подкрепян и протезиран от Леонид Брежнев, който пръв определя политиките като приоритетна класа и пръв "натиска здраво педала" на съветската перестройка. През октомври 1980 г. младият М. Горбачов е издигнат от Брежнев за член на Политбюро на КПСС и е натоварен с най-тънката работа – международната и вътрешната дипломация и политическа дейност. Михаил Горбачов, въпреки изключителните трудности, оправда гласуваното му доверие.

Проведените неколнократни "инкогнито" срещи на М. Горбачов като представител на тихата и невидима дипломация на върховното ръководство на КПСС в периода 1979-1984 г. с водещи западни политици, икономисти, финансисти и интелектуалци не са отразени официално както в съветския, така и в западния печат. В голямата политика винаги има и ще има неща, за които не бива да се говори и пише, нали?! И затова може би политическото кредо на "горбачовизма" или "перестройката"

бе алтернативно: "Повече гласност, повече прозрачност...". В действията си като генсекретар на КПСС от 12 март 1985 г. М. С. Горбачов успя да запази горе-долу Русия като международен авторитет. В Обединена Германия той имаше три срещи с решаващо значение за Русия, в Полша – две, където между много познати и сладникави приказки за ленински принципи, за нов модел социализъм, за приятелство, взаимно уважение и взаимопомощ съветският лидер опипа почвата за настроенията на обикновените хора и най-вече на младежта. И... най-вече за бързото и без много шум изпълнение на върховната инструкция: изтегляне на близо половин милионния елитен съветски корпус от Източна Германия, бързото и без сътресения ликвидиране на Варшавския военен блок и ориентиране постепенно на членовете му към НАТО-Запад и впоследствие НАТО-Изток, проблеми с търговския обмен, договори за 1991-1995 г., възможност за фериботна и друга връзка между Калининград и полски и немски балтийски пристанища и т.н.

Показателен в политологичен и социологичен аспект е фактът, че докато при посещенията му в победена и поделена Германия съветският лидер бе посрещнат много добре и толерантно, в полската корабостроителница "А. Варски" едва не бе освиркан и обруган!

Нищо чудно, поляците винаги са се мъчили да се измъкнат от руския и съветския ботуш!

Волю или неволю тези мъже създадоха началото на "перестройката" – беше общо дело (по средата на горния ред – Л. Брежнев, а на долния – М. Горбачов)

След М. Горбачов "перестроечната" щафета бе поета от много добре подготвени и школуван бивш съветски лидер от средния партийен ешелон – Борис Елцин.

Елцин се оказа твърд мъжага, който с един замах (Беловежките споразумения) направи много повече, от което се полагаше в момента. Запрати "великия Съветски съюз" на обречените в историята системи на ненавист и пълна забрава!

Първият президент в историята на Русия Борис Елцин показа и доказа ефективността на бързите и решителни действия в политиката! Схванал много добре накъде отива голямата игра, първата

мисия на Елцин беше да хване здраво юздите на силовите министерства!

Справи се блестящо с твърде наивно разиграните политически "водевили" – московския "Пуч" и "арестуването" на М. Горбачов. С тези два акта Борис Елцин подчерта невъзвращаемост-

Последното действено ядро на Варшавския военен блок – генералите Ярузелски (в средата), Хофман (вдясно) и маршал Куликов

Борис Елцин сред своите генерали

та на нещата в Русия и постави опозицията на колене (лидерите на "опозицията" отдавна бяха купени за дребни пари).

Във външнополитическата си дейност Б. Елцин създаде приблизително добра атмосфера на доверие и толерантност с колегите от Германия и Франция и най-вече с американската президентска институция. Не забрави да "погледеличка" приятно и най-големия съсед – "жълтия азиатски колос", на който беше готов да върне спорните гранични зони, но непредвидени обстоятелства, обусловени от други сили и интереси, му попречи да довърши докрай "затоплянето" между Русия и Китай. По Елциново време се подготвяше един по-дългосрочен държавен глава на променяща се Русия – отличния анализатор от дипломатическата кариера – полковник Вл. Путин. Проучен обстойно и външно, и вътрешно – отговаряше напълно на условията. Но имаше едно "но", имаше характер! Зад кулисите се говореше, че първоначално отказал да приеме и премиерския, и президентския пост. Но после... После можем само да цитираме думите на полската легенда д-р Лех Валенса: "Не хцем – але мусим" ("Не искам, но съм длъжен!").

"Който държи армията, той държи властта", казва една стара руска поговорка. И правилно.

Изоставен от генералите си, последният руски император Николай II Романов бе убит като куче заедно с цялото си семейство. Не му помогнаха милионите, инвестирани в чужди банки!

През август 1999 г. Вл. Путин без особено желание се изкачи до премиерския стол на Русия. След една година, на 26 март 2000 г., с още по-малко желание бе ръкоположен за държавен глава на Руската федерация. Наследството, което получи, бе тежко, безрадостно – крайно разединено руско общество, чудовищно корумпирана държавна администрация, шепа свръхбогати парвенюта, милиони страш-

но бедни граждани, престъпност, nihilизъм, егоизъм, алчност, безправие...

Путин бе родов аристократ от Санкт Петербург, далечен роднина на княз Н. Путин (Путянин), който е един от създателите на българския военноморски флот. Вл. Путин по характер най-малко търпеше безпътицата, недисциплинираността, равнодушието и басмацията.

Още от първите си крачки като нов домовладелец в двора на огромния, пълен с мрачни тайни Кремъл, подсказва деликатно на световната общественост в интервюто, че всичко отдавна предварително е програмирано: "Сега трябва да завием, сега ще дойде колата, сега трябва..." В друго интервю с новите "направляеми" медии недвусмислено подчерта: "Духът е пуснат от бутилката... Русия я чакат тежки дни и нощи!" А в едно публично изказване е абсолютно откровен: "Враговете на Русия са отвътре, не отвън..."

Дали нямаше предвид тези, които изнесоха богатствата на Русия? Тези, които той нарече олигарси? Не беше ли дошло времето за "желязната ръка в кадифена ръкавица"?...

Със съкращения от "Свят", издание на ПЕН клуба при Световния съюз на българите и българските граждани

"Борба"
се чете

Уважаема редакция на списание "Борба",
Г-н Дърводелски, г-н Спасов,

С голямо закъснение искам да благодаря за изпратените списания от януари, март и май. След като прочетох всички статии в тях, ще си позволя да направя малък коментар по някои от тях.

1. В книжка първа на списанието блести името на Христо Ботев, име, заздравило безсмъртието си, и 160 години от рождението му. На госпожа Елена Вачева от Хасково – поклон за покъртителната статия за Ботев, написана от вас.

Втората статия на Минка Гатева ("Вятърът на промяната") – и какво промени вятърът? Този, който духаше от изток, като задуха на запад, от комунистически стана капиталистически. Народът вярваше, че ще настъпи промяна, но остана жестоко излъган. Червената звезда и Альошовци продължават да светят, а ние стоим със замръзнали усмивки и чакаме да си отиде комунизмът.

2. В книжка втора на списанието се отличава статията "Време е за нов 10 януари" на Янчо Янчев. Крайно време е да излезем на улицата. При всички поводи, когато правителството се опитва да прокара лош закон, както правят хората в Гърция, Белгия, Холандия. Във Франция подпалиха Париж заради несъгласието с един проектозакон. А ние чакаме да бъдем затрупани от сняг по магистралите и да ни обясняват, че така било през зимата. Не ѝ пука на Емел Етем за измръзналите, изгорелите, удавените или умиращите по други причини хора – граждани на републиката. Защо да ѝ пука? За нея е по-важно да иде някъде на почивка, да се качи на самолета за Япония със сина си или въобще да си гледа кефа в Ница например.

3. Друга статия – "Фаталната дата за България – 4 декември 1968 г.". Когато пленумът на ЦК взема решение за присъединяване на България към СССР. Това предателство е станало достояние на западните държавници и те по съответния ред са предупредили нашите предатели да не си играят с огъня. И това е причината да не се осъществи това пълкено дело срещу България.

Друга статия – "Спомени за подвизите на партизаните от отряд "Антон Иванов". В нея се описват жестоките действия на партизаните към мирното население от с. Равногор. Избити са много невинни хора, след като им вземат грехите и хляба. Георги Серкеджиев и жената партизанка Нонка Серкеджиева са извършвали жестоките убийства.

4. В книжка трета искам да се спра повече на поздравителната телеграма на Симеон Борисов до конгреса в Чикаго. Господа, време е да се определи отношението на БНФ към НДСВ и лично към Симеон.

Бях на 16 години, ученик в новозагорската гимназия през 1937 г., когато се роди Симеончо. Радостта на целия народ беше неописуема от раждането. Какво всъщност е днешният Симеон? Спомням си добре, когато нашият водач г-р Иван Дочев през 1996 г. предупреди и Симеон да не влиза в политиката, а да си остане цар по Търновската конституция. Днес Симеон стана ортак с комунисти и турци и не му пука за българския народ. Дойде си в България, за да заграби 13 хиляди декара борови гори, които изсича поголовно и продава. Обратно си получи всички дворци и вили. Сега води дело за двореца в Кричим. Продаде ордените и медалите на дядо си Фердинанд, за да си погаси дълговете в казината на Монако. Не ги продаде в исторически музей. А дъщеря му Калина си даде булчинската рокля в музея са подигравка. Единственият му внук е кръстен Симеон-Хасан.

Всички тези действия на Симеон Саксбургготски са антибългарски и трябва да снемем уважението си към него. България се турцизира, обезбългарява и постепенно изчезва от картата на Европа. Страната е покрита с над 1000 гжамици, а църквите и манастирите се рушат без поправка и ремонт.

Господа, работете още по-всеотдайно, за да спасим милото ни Отечество от погубване. Следващият 32-и конгрес на БНФ проведете тук, в България, за да повдигнете националното чувство на отчаяния български народ.

За България!

Ваш Кольо Манолов, Ст. Загора

Бележка на редакцията

Българският национален фронт, Инк., в своята 60-годишна патриотична и апостолска дейност е доказал качествата си на организация, национална по дух и социална по съдържание. Той никога не е отстъпвал от нагласата си да бъде близо до народа, да живее с неговите радости и неволи и да отговори най-пълноценно на проблемите, които го вълнуват.

На страниците на списание "Борба" са намирали и намират място отношенията на читателите към политическите и обществени проблеми, вълнуващи ги в контекста на възрастовите, професионалните, съсловните, етническите и политическите аспекти, засягащи националната сигурност на родината ни и благополучието на нейните граждани.

Днес, когато близо две десетилетия ни делят от "пиянството на един народ", отправил взор към демократичното си развитие с надежда, че е дошъл ден първи за излизане на родината ни от задушавачата го прегръдка на тоталитар-комунизма, явно е сгрешил, защото и днес все още очакванията му са обвити в "бебешките пелени" на забавения растеж.

Защо? Отговорът е елементарен и еднозначен.

Защото полувековните комунистически натрапници, които клаха народа тъй както башибозукът не го е клал, след завземане на властта с помощта на чужда сила на 9 септември 1944 г., на 10 ноември 1989 г. мимикрираха промяна, за да запазят икономическата си власт, която в продължение на 45 години беше техен монопол.

По този начин те покриха с пепел искрата, можеща да запали огъня на възмездие, неугаснал почти във всеки български дом в продължение на 45 години, когато безпричинно се избиваха бащи, майки и деца, несподелящи комунистическите идеи за

"могъществото" на пролетарската насилническа деспотична власт. Възползвали се (нак повтаряме) "от пиянството на един народ" тогава, днес наметнали одеждите на демократи, същите потисници или техните фамилни и партийни метастази отново са в коридорите на властта, постепенно, но целенасочено превръщайки икономическата си власт в политическа. Те блокират демократичните процеси на развитие от повея на промяната след ноември 1989 г., като инжектират допингово хаоса, корупцията, срастването на политическата власт с организираната престъпност, икономическия стрес от нищетата на среднодоходния български гражданин, губещ перспективата за утрешния ден. Какво да се направи? Как да се действа? Помощ от вън? Илюзия! Тогава? Силата и правото е в наши ръце!

Ще го променим ние – с действията на целия народ, когато обединим усилия и изгоним фарисеите-комунисти от храма на законодателната, изпълнителната и съдебната власти и наложим новата форма, извикана на живот от амалгамата на християнския морал и Мойсеевите закони. Тогава със силата на върховенството на закона, чужд на привилегии, пред когото всички ще бъдат равни, ще издигнем на пиедестал справедливостта и с Божието Божу и Кесаревото Кесарю ще обезвъзмездим тези, които се погавриха с живота на милиони български граждани.

Горното нека не се приема като призив за отмъщение, а като висша форма на справедливост, без която няма и не може да има България. Тогава по силата на закона всеки ще заеме онова място, което сам си е извоювал и никой няма да има принос в неговата участ.

Трябва да бъде знайно, че сега не е времето да се разпалват противоречия и вражди, да се иницират ветрове, защото бурята, която ще последва, ще ни отнесе.

На фасадата на Народното събрание нашите предци са поставили надпис: В единението е силата.

Нека в името на България го постигнем!

Грешен ще бъде изводът този призив да се тълкува, че призоваваме към презръдка на "вълци и агнета". Опитът на живота и прочитът на историята ни учи, че вълкът "козината си мени, но никога права". Затова да се опазим, като му отнемем възможността да се разпорежда с живота, имота и честта на милионите граждани.

Как ще стане това?

Като с бюлетината за гласуване, без да се омайваме от митични герои с неосъществими обещания, дадем властта в ръцете на знаещи и можещи технократи. А ако те със силата на парите се помъчат

да изкористят нашия вот, не е преминало времето на тоягата и за тези, които дават, и за тези, които взимат – в най-широк смисъл на думата.

Колкото за резултата от действията, които сме желали да бъдат предприети от някого или поведение на популизъм и той не е отговорил на нашите очаквания, лично моето мнение е да се предпазваме от преждевременна категоричност в оценките си до пълното изясняване на фактите и обстоятелствата. Всяко действие се оценява от крайния резултат, а той за нас е: благополучието на българския народ, извоювано по трънливите пътища на посткомунизма (след 10 ноември 1989 г.), борбата с която има непредсказуеми измерения.

Г. Спасов

Коментаръ

Милко Мушиловъ,
Монтичело, Илиноисъ,
САЩ

Кой е виновенъ?

ACCUSE →
EMILE ZOLA

Кой е виновенъ?

Отъ
Милко Мушиловъ
Монтичело, Илиноисъ, САЩ

Слѣдъ предишнитѣ парламентарни избори въ България четохъ и слушахъ доста нападки срещу бившия министъръ-председателъ – Симеонъ Сакскобургготски. Поради обезпокояващитѣ изборни резултати които вдѣхнаха отново живѣжестъ въ мухлясалитѣ комунистически послѣдвалата незаслужена, злобна критика и враждебностъ къмъ Негово Величество уdboixa у менъ още повече болката и недоумѣнието. **Защо критикуваме настървено единъ отъ най-умнитѣ и интелигентни българи, притежаващъ неоспоримъ престижъ въ Свободния свѣтъ като държавникъ, полиглотъ, бизнесменъ и семѣнъ човѣкъ? Защо не се замислимъ малко по-дълбоко, за да разберемъ причинитѣ, които именно го поставиха въ безнагѣждното му положение мѣжду Сцила и Харибда? Защо го обиждаме съ долнопробни епитети, като "продажникъ", "предателъ", "комунистически ортакъ" и други нелепости въ подобенъ смисълъ? Та нали той самиятъ отговори мъдро и лаконично на провокационната представителка на българската враждебна преса, на въпроса ѝ какъ той "ще оправдае постъпката си предъ съмишленицитѣ си и народа", че той "не работи конюнктурно". Естествено, не го разбраха!**

Слѣдъ предишнитѣ парламентарни избори въ България четохъ и слушахъ доста нападки срещу бившия министъръ-председателъ Симеонъ Сакскобургготски. Поради обезпокояващитѣ изборни резултати, които вдѣхнаха отново животъ и свежестъ въ мухлясалитѣ комунистически гардероби, последвалата незаслужена злобна критика и враждебностъ къмъ Негово Величество уdboixa у менъ още повече болката и недоумѣнието. **Защо критикуваме настървено единъ отъ най-умнитѣ и интелигентни българи, притежаващъ неоспоримъ престижъ въ Свободния свѣтъ като държавникъ, полиглотъ, бизнесменъ и семѣнъ човѣкъ? Защо не се замислимъ малко по-дълбоко, за да разберемъ причинитѣ, които именно го поставиха въ безнагѣждното му положение мѣжду Сцила и Харибда? Защо го обиждаме съ долнопробни епитети, като "продажникъ", "предателъ", "комунистически ортакъ" и други нелепости въ подобенъ смисълъ? Та нали той самиятъ отговори мъдро и лаконично на провокационната представителка на българската враждебна преса, на въпроса ѝ какъ той "ще оправдае постъпката си предъ съмишленицитѣ си и народа", че той "не работи конюнктурно". Естествено, не го разбраха!**

Известно е, че българитѣ сж голѣми критикари, но при ония следизборни кризи запитахме ли се честно и почтено кой ги бѣше причинилъ? **Преди да нападaме единъ достоенъ българинъ така жестоко, дадохме ли си смѣтка кои бѣха тия, гдѣто създадоха на първо мѣсто предпоставкитѣ за онова безизходно положение?** Не бѣха ли тѣ ония сжщитѣ, които сега реватъ до небето “Разпни го!”, гдѣто гласуваха противъ него или въобще не си дадоха гласа, които създадоха условията за една страшна дилема: **катастрофа или коалиция?** Седмичи наредъ следъ изборитѣ Негово Величество, поелъ тежкия кръстъ къмъ политическата си Голгота, понасяше хули и обвинения, като “Той ни остави безъ правителство”, “Той не гържи за отговорностъ предъ народа, а гледа само личнитѣ си интереси и облаги, за имотитѣ си” и т.н. Но ако той бѣше наистина изневѣрилъ на своята дълбоко вродена патриотичностъ, той можеше да протака съ месеци онзи ненормаленъ преходъ на безнадеждностъ, на “безгържавностъ”, до неминуемата пълна гържавна катастрофа! **Но той съ своята завидна далновидностъ и рѣдко прозрение съзна, че това би било въ ущърбъ на бждещето на България, за членството ѝ въ Европейския съюзъ,** че тия, които сега го нападатъ, ще бждатъ първитѣ да го обвинятъ тогава, като единствения виновникъ за бждещата печална участъ на България. За това той даде въ приношение своя личенъ политически животъ, кариера и своя авторитетъ – единствено за благо на България! **Но ние не го разбрахме и оценихме. Той предпочете да бжде оплутъ, да преглътне горчивия залѣкъ, съзнателно ставайки предметъ на обиди и нападки отъ страна на улични политикани, антимонархисти, либерални “интелектуалци”, псевдосъратници, конюнктурни карьеристи,** или просто празноглави “всезнайковци” по махленскитѣ кръчми и кафенета. Ние не разбрахме разликата между “водачъ на партия” и “гържавенъ водачъ”, където сж включени всички: религиозни, политически и етнически елементи на една нация, включително и комуниститѣ. **За насъ като личности, носейки ранитѣ на гърба си отъ комунистическия изверги, коалиция съ тѣхъ е недопустимо, обидно, почти непонятно и въ най-добрия случай мжно преглътнимо. Но за единъ мждъръ, справедливъ водачъ на цѣлия народъ това е пререквизитъ и необходимо качество!** Колкото до Негово Величество, какъ може единъ здравомислещъ човѣкъ да допустне, че царятъ е станалъ “ортакъ съ комуниститѣ” въ истинския смисъл на думата, когато той лично претърпѣ на гърба си, още като невръстно сираче, жестокоститѣ на натрапения комунистически режимъ, поемайки тежкия пжтъ на изгнанието – изгоненъ отъ Родината си заедно съ сестричката си и измжчената си, но героична майка светица? Какъ може той да забрави нечовѣшкото звѣрско убийство на обичния си чичо – безобидния и добродушенъ принцъ Кирилъ – отъ комунистическия палачи? Какъ е допустимо да се мисли, че единъ любѣщъ съпругъ може да пренебрегне грознитѣ факти отъ безмилостнитѣ изтезания и варварска смъртъ на семейството на доня Маргарита Гомесъ-Асебо и Сехуела – сегашната наша царица – отъ страна на мѣждународнитѣ комунистически революционери презъ врѣмето на Гражданската война въ Испания – та сега да се ржкува съ тѣхнитѣ последователи въ България? Отговорътъ на такава абсурдна безсмислица е само единъ: **Това е възможно само когато единъ смъртенъ е решенъ да даде всичко ценно за него въ името на единъ по-висшъ идеалъ: доброто на Родината!** За такава саможертва се изисква много смелостъ, прозорливостъ и безпрѣкословенъ патриотизъмъ. За това се изисква сврѣхчовѣкъ! И ние го имахме, но съ присжщата си българска политическа незорѣлостъ го загубихме, безъ капка съвестъ или угризение.

Вината за плачевното икономическо и политическо състояние на съвременна България е само въ насъ – единъ по единъ като личности, граждани и гласоподаватели. Задачата да се превъзпитае е колкото огромна, толкова и налѣжаща. Трѣбва обаче да се излезе отъ задушавачата тиня, въ която сме затънали до гуша, защото **единствено ние сме виновни за това!** Не напразно блѣстящиятъ гений на Мария Кюри даде на свѣта, мѣжду всичкитѣ ѝ приноси въ полето на науката, и мждрата истина: “Невъзможно е да се изгради по-добро общество, безъ да се подобрѣтъ отдѣлнитѣ личности!” А това сме ние!

Да живѣе България!

Да живѣе Н. В. царя!

Архивите
говорят

Николай Начев

Досиета! Доносници!

Наред с другите изключителни качества, които притежават българските комунисти (терор, конспирации, лъжи, измами, изнудвания и още, и още), те с особено настървение се домогват до едни или други сведения за хора и от хора, които не са омесени от "тяхното тесто", прибягнаха до лица, лишени от морал и съвест, и ги използваша като доносници. Те бяха вербувани в помощ на Държавна сигурност (ДС), милицията (НМ) и други репресивни органи, на които предаваха разговорите си с приятели, колеги в работата и всички, които са споделяли едно или друго с тях против комунистическата власт. Тези жалки същества са имали обсег на действие като се започне от училищата, университетите, учрежденията, ресторантите и се стигне до публичните места, където са се събирали повече хора. Там те са извършвали своята чудовищна дейност, като всичко чуто, с прикачено към него името на лицето, което го е казало, са донасяли на своите господари. Нещо повече, те са измисляли, че са го чули от лица, на които са искали да напакостят. Донасяйки го в съответните служби, тези лица, които от доносниците са представяни като нелоялни към комунистическата власт, са ставали обект на репресии. В зависимост от "качеството" на доноса на доносника, стотици и хиляди мъже, жени, без оглед на възрастта са били подлагани на жестоки инквизиции след задържането им в "душегубките" (килиите) на ДС и НМ, някои съдени и изпращани в затвора, а други – в лагерите за принудителен труд. След връщането от тях мнозина са били вече негодни за работа, осакатени и в болестно състояние, което не им е позволявало да упражняват умствен и физически труд.

За съжаление на мнозина от тях синовете, дъщерите и внуците, или те самите след протекция на "бившите", а никой не може да гарантира, че не са и настоящи, чорбаджии от ДС, са на отговорни постове във властта и продължават пъкленото си дело срещу все още безмълвния български народ. Тази истина не трябва да се прикрива. Тя трябва широко да се афишира, защото бившите им комунистически чорбаджии, преименувани като социалисти, отново са в структурите на властта и няма съмнение, че протежетата им, под страха да бъдат разкрити миналите им "геройства" като доносници, отново днес служат на тях.

Прави чест на сп. "Борба", че периодично изнася имената на доносниците, чиито досиета са разсекретени не по презумпция, а със списъци на съответната комисия, оторизирана с тази задача от Народното събрание.

На вниманието на читателите на сп. "Борба" предоставям два списъка, които ще бъдат от полза за българските граждани да ги имат предвид във всекидневие си.

Приложение: списък на депутатите агенти, Решение 25 от 12 февруари 2008 г. на КРДОПБГ към ДС и военното разузнаване.

СПИСЪК НА ДЕПУТАТИТЕ, СЪТРУДНИЧИЛИ НА БИВШАТА ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ:

В настоящото 40-о Народно събрание има общо 19 депутати, за които са открити данни за сътрудничество с ДС. Шестима от тях са от левицата – Георги Юруков, Добромир Задгорски, Евгени Кирилов, Марко Мечев, Пламен Ранчев, Стоян Витанов. Следва групата на ДПС, където фигурират обявявани неколккратно имена: лидерът Ахмед Доган, Юнал Лютфи, Лютви Местан, Рамадан Аталай. От "Атака" са Ваньо Хърков, Георги Георгиев, Йордан Величков, Петър Берон, Станислав Станилов, Станчо Тодоров и Тодор Батилев. Двама са обявените сътрудници от Българския народен съюз – лидерът на ВМРО Красимир Каракачанов и съпартиецът му Бойко Ватев. Ето и пълния списък:

1. Александър Иванов Маринов	11. Борис Янев Стоянов
2. Александър Янков Димов	12. Боян Борисов Киров
3. Ангел Стоянов Момов	13. Бриго Христофоров Аспарухов
4. Андрей Николов Андреев	14. Валентина Крумова Георгиева
5. Атанас Георгиев Семерджиев	15. Ваню Стефанов Хърков
6. Атанас Матеев Матеев	16. Васил Иванов Милков
7. Ахмед Демир Доган	17. Васил Кирилов Палакаркин
8. Благой Александров Дечев	18. Васил Любомиров Костов
9. Бойко Иванов Ватев	19. Васил Павлов Станилов
10. Бончо Драганов Рашков	20. Васил Петров Димитров

БОРБА

21. Велико Живков Великов	81. Кристиян Борисов Кръстев
22. Венцислав Асенов Димитров	82. Любен Стоянов Гоцев
23. Веселин Стоянов Бончев	83. Любомир Кръстев Драганов
24. Владимир Владимиров Топенчаров	84. Любомир Петров Божков
25. Галактион Любенов Табаков	85. Людмил Асенов Маринчевски
26. Георги Алексиев Иванов	86. Лютви Ахмед Местан
27. Георги Алексиев Начев	87. Марко Николов Мечев
28. Георги Владимиров Юруков	88. Мехмед Бейтулла Хаджиюмер
29. Георги Евдокиев Марков	89. Минчо Генов Минчев
30. Георги Иванов Иванов (Какалов)	90. Михаил Асенов Михайлов
31. Георги Йорданов Манов	91. Нансен Алфред Бехар
32. Георги Костов Костов	92. Нейчо Христов Неев
33. Георги Миланов Георгиев	93. Никола Иванов Мишев
34. Георги Николов Дюлгер	94. Никола Стоилов Кацарски
35. Георги Николов Колев	95. Нина Лазарова Михайлова-Геринска
36. Георги Седефчов Първанов	96. Огнян Димитров Пищиков
37. Георги Симеонов Агафонов	97. Огнян Стефанов Сапарев
38. Гинчо Маринов Павлов	98. Орлин Ризов Ризов
39. Гюнер Бехчет Тахир	99. Орхан Тахир Мемиш
40. Денчо Стоянов Бояджиев	100. Осман Ахмед Октай
41. Джават Яшар Мехмед	101. Петко Леонидов Търпанов
42. Димитър Борисов Езекиев	102. Петко Тодоров Ганев
43. Димитър Георгиев Пенчев	103. Петър Георгиев Башикаров
44. Димитър Георгиев Стефанов	104. Петър Кирилов Берон
45. Димитър Иванов Баталов	105. Пламен Георгиев Ранчев
46. Димитър Иванов Кайраков	106. Радван Малекон Кадъов
47. Димитър Колев Димитров	107. Рамадан Байрам Аталай
48. Димитър Борисов Маринчешки	108. Розета Маркова Тодорова
49. Димо Василев Димов	109. Румен Василев Гечев
50. Добрин Спасов Илиев	110. Румен Йорданов Русев
51. Добромир Мартинов Задгорски	111. Румен Славейков Сербезов
52. Дончо Кънев Каракачанов	112. Русалин Симеонов Арнаудов
53. Евгени Захариев Кирилов	113. Слав Василев Данев
54. Евгений Пенков Еков	114. Станислав Тодоров Станилов
55. Елена Петрова (Петкова) Кирчева	115. Станчо Николов Тодоров
56. Емил Асенов Чавдаров (Сабри Хасан Хюсеин)	116. Стойчо Михайлов Шапатов
57. Емил Веселов Филипов	117. Стойчо Рангелов Донев
58. Жан Василев Виденов	118. Стою Дулев Стоев
59. Жорж Ганчев Ганчев (Георги Ганчев Петрушев)	119. Стоян Витанов Витанов
60. Захари Михайлов Захариев	120. Стоян Георгиев Денчев
61. Златимир Стоянов Орсов	121. Суави Басри Хаджи
62. Иван Анастасов Мандов	122. Тодор Иванов Костадинов
63. Иван Борисов Матев	123. Тодор Костов Бояджиев
64. Иван Кирилов Палчев	124. Тодор Николов Батилев
65. Иван Тодоров Кирилов	125. Тодор Петров Колев
66. Илия Харалампиев Конев	126. Халит Осман Гаази
67. Иринея Георгиев Цветков	127. Хасан Али Хасан
68. Исмаил Мехмед Исмаил	128. Христо Борисов Войняговски
69. Йордан Петров Величков	129. Христо Иванов Иванов
70. Кадир Джелил Кадир	130. Христо Панчев Смоленов
71. Калин Николов Димитров	131. Христофор Петков Дочев
72. Кемал Еюп Адил	132. Цанко Русев Цанков
73. Кирил Андреев Баев	133. Цезар Михайлов Карафеизов
74. Кольо Велков Колев	134. Чавдар Атанасов Добрев
75. Кольо Георгиев Колев	135. Шакир Алилов Поюков
76. Кольо Петков Парамов	136. Юнал Саид Лютфи
77. Константин Димитров Косев	137. Юрий Иванов Юнишев
78. Красимир Дончев Каракачанов	138. Янко Кирилов Кожухаров
79. Красимир Иванов Николов	139. Янко Николов Янков
80. Красимир Тодоров Петров	

Решение 25 от 12 февруари 2008 г. на Комисията за разкриване на документи за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателни служби от българската армия

Имената, които фигурират в това решение:

Александър Асенов Александров

Ангел Николов Манчев

Апик Едуард Гарабедян

Атанас Георгиев Семерджиев

Баки Хасанов Хюсеинов

Борис Димитров Радев

Борислав Живков Георгиев

Боян Иванов Пенков

Валентин Георгиев Александров

Валентин Мирчев Босевски

Валентин Петков Гацински

Васил Димитров Чичибаба

Васил Иванов Бойчев

Васил Иванов Милков

Венко Николаев Бешков

Витко Илиев Еленков

Владимир Марков Кърпачев

Владимир Трифонов Пенчев

Воля Димитров Русев

Георги Иванов Танев

Георги Костов Георгиев

Георги Манолов Хаджиков

Георги Миколов Менов

Георги Фотев Георгиев

Димитър Георгиев Калчев

Димитър Илиев Митков

Димитър Костадинов Икономов

Димитър Николов Павлов

Димитър Цветанов Цанев

Димо Василев Димов

Едит Петрова Гетова

Екатерина Лука Чорбанова

Енчо Неделков Герганов

Жан Василев Виденов

Иван Асенов Филипов

Иван Василев Йорданов

Иван Георгиев Гарвалов

Иван Данев Токаджиев

Иван Манев Велчев

Иван Петров Гаджев

Иван Русев Маразов

Иван Янков Христов

Иво Йорданов Иванов

Илия Хараламбиев Коцев

Иончо Георгиев Пеловски

Калчо Николаев Хинов

Кирил Върбанов Садонков

Костадин Димитров Косев

Костадин Ст. Главанаков

Костадин Тодоров Русинов

Стоян Костов Овчаров

Любен Стоянов Гоцев

Любомир Епменчев Иванов

Любомир Кръстев Драганов

Любомир Недков Кючуков

Людмил Асенов Маринчевски

Мариана Манова Тодорова

Матей Атанасов Матеев

Матей Драгомиров Матеев

Милчо Димитров Ковачев

Минко Христов Герджиков

Мирослав Иванов Попов

Митьо Георгиев Виделов

Михаил Иванов Трифонов

Нейчо Христов Неев

Никола Димитров Даскалов

Никола Иванов Карадимов

Никола Василев Богданов

Никола Цветанов Ангелов

Петко Димитров Узунов

Петър Василев Стефанов

Петър Георгиев Башикаров

Петър Димитров Тенчев

Петър Русинов Цибрански

Петър Юриев Чаушев (Феим Чаушев)

Пламен Стоянов Димитров

Раиф Шабан Мустафа

Райна Димитрова Гаврилова

Румен Василев Гечев

Румен Генев Андреев

Румен Гоергиев Денчев

Румен Иванов Драганов

Румен Михайлов Митов

Серафим Благоев Софрониев

Симеон Георгиев Петковски

Симеон Танев Николов

Станислав Пенков Даскалов

Стефан Христов Полендаков

Стою Дулев Стоев

Тодор Георгиев Вачков

Тодор Кръстев Василев

Хараламби Борисов Анчев

Хасан Али Хасан

Хасан Марев Хасан

Христо Атанасов Далчев

Христо Илиев Христов

Христо Колев Миладинов

Христо Тодоров Гиргински

Христо Христов Друмев

Чавдар Вельов Червенков

Това са хората, които са информирали Държавна сигурност за теб, за мен и за всички, които недолюбували червената власт.

Преценете сами! На кого са служили! На България или на червените си господари!

